

අහඹුවක ඔබ ඔහොම තමයි වරුණ සාවිත්ද

මරණීය නින්දක රමණීය මොහොතක විසිර යෙහෙන්

යහන අමතකව යහන්ගත වැනිර්මක සැතපේය ඔබ

යානාව නැවතුණ සංසාරය නොනැවතුණ සිහින පිවිසුම් පොරට වෙත නමක් තියේද? මරණයම මිය

මා අවදිකර තබා මෙහෙය මේ විදියට අහඹුවක ඔබ ඔහොම තමයි හැමදේම හැමදේම අමතකව ඉසිලුවක

රාත්‍රිය ඵලදාමත් මියක ගෙවීමක් නැති ඔබ නොමැති මගේ තනිතමට විසඳමක් නැති

කොහොම ඇහැරවන්න ද ඔබව

වලාකුළු

අතුල විජේවික්‍රම

(ජායන්තේ විරලා ලෝකේ ජනදා ඉවසජ්ජනා * සන්පුරුෂයෝ වලාකුළු මෙන්ම දුර්ලභව ලොව උපදිත්)

ඔලා උඩසිට මිහිමඬ දැයාඛරිතව අගතිඟකම දරාගන්නට බැරව හෙලු කළුළුද වැසිදිය

පුරා මල් වලයෙන් දෙරණ නදී වැව් ඇල දොලද පොකුණ ගියාද දිවියම දියකර නොපා කිසිවක් ලොවෙන් රහසෙම

ඒ මගේ හිත

කල්පනා ඇමිබ්‍රොස්

මේ තමයි මබ ඇතර ගිය ඉපැරණි වැරහැලි ම හඳවන හිරු එළිය වැද දවසක ඇළව යන තුරු දැවී යනු නියමිත බරු ගසා එකම කවි පසුරකින් ඉරා දැමියැති ගුහාගත මළපොත

සිහින් පිරිමැදුම මිය මුවින් සිගමන් නො යැදි හඳවන අනිත් අත්හැරුම මිය "ඇසින් ඇස දැක්ම පමණක්ය ප්‍රේමය" නො ඇඳුනු සිත

අල්ලා නො ගත්තේ වැරෙන් ඊදවනු බැරිකමට මිය දුල්වා තබන්නට පහන් කොයි වෙද ඔබත් නික්මුණ විට ඉල්ලා දිනා ගන්න තරමට මහරු දේ නැති ලොව ඉන්නා තැනක ඔබ යෙහෙන් ඉඳුමය ප්‍රේමයේ අනුභව

ලොකු මුණුබුරා

ගතමා හේවාචිතාරණ

පලමුව දැක්ක ලොකු මුණුබුරා අකේන් පුතා මව් පදවිය උසේ කෙරුවා මගේ ආච්චා කියා අදත් විදිනවා කැන්තරු රවේ ඔබ ලඟට වෙලා

ලොවක් දිනුව වාගෙයි මට දැනගෙන පුතේ සුන්දර කමේ අඩුවක් නැත ඔය සුදු මුණේ ආදරේට කියනා නම මගේ සුදු පුතේ අමතනවට ආසයි මගෙ සබන් කැරේ

පාසැල් ගිය විටදී මගේ මුණුබුරා සබන් කැරේ හිතට දැනෙන පාළුව නම් ඉමක් නැතේ පාසැල නිමාව වනවිට කනිසාම හතරේ මුළු නිවසට එළියයි ඔබ හැසින් පුතේ

දවසට ජේලේන් දහයක් වත් පොඩි අතින් හදනවා වකකට වකක් හැඩයක් වෙන්වෙලා ජෙනවා බත් ඊක කන්න අත සොලවන්නට කම්මලේ වෙනවා දැනට ලෙගෝ ගත්විට අත්දෙක මැමීමක් වෙනවා

අසතියසක් වූ විට මුළු නිවසම පාළයි කොට්ටේට හිස තබා ඇලවී බලා හිඳිය හෙලිකොප්ට් ජේලේන් වල හැඩ නැතිව වගෙයි ලෙගෝ කළු ඊක පැත්තක බිම නිදා සිටිය

වයසින් වැඩි වෙලා ලොකු කරන කියන වැඩවල අගයක් වැඩිවෙන්න දැකැමින් ගුණ දමින් පිරිපුන් මිහිසෙකු වෙන්න හිතට ගන්න නාමය ඔබේ උගතුන් වෙන්න වැඩිවෙන්න මිහිසෙකු වෙන්න සැමදා බැබලෙන්න

ගරදාකාසයේ සඳ දැකීම හෙවත් ආදරයේ සංගායනාව

තුෂාරි ප්‍රියංගිකා

මස්තිෂ්කය පුරා දුවන රුධිර ධාතුව ප්‍රේමයෙන් නහවීම් සැවැත්දරා සුවදැයි සිතා ලැවැත්වීර සුවද මුහු කරම් නැතැපුඩු කිහිකවා හමන බතලේගොඩ වැව් සුළඟින් අතිතෙට පාලම් සාදම්

ඉලුක් අතු අතුරා සඳගත සඳ දැකී ඉතිඳු නොනැවිම්, උඳපියළිය සඳහිල්ලේ වැතිර වැළඳ උන් - නින්ද නැති සියොතුන්ට පිහි වරුසාවක් වෙම් උන් ගෙල බදා වැළඳ ගම්

අතිතාරම්මණ ලියවැල් ඇදී මග දිග ප්‍රේමණීය සිපගැනුම් වලෙසම වීඳ ගනිමි සෙවණැලි බැඳුණු පා යුග දෙස බලා යළි යළිත් මඳහස තවරම් කිසිවිට ඔබට නොදැණුනු සුවඳක වතුසුද්ද මල් සේ මතක හුසකට අමුණම් වජ මගේ සඳ අතක බැලුව ද ඉකිලන නොවැම්බර් ආකගේ මන්දාරම් අඳුර යට දිලෙන නවසඳ දැකීම් වූහෙන් ඒ හුදු අහම්මියකැයි ඔබ කියනු ඇති

බිගෝනියා පත්‍ර වකින් වක දිගැරෙයි ගරදාකාසය තාරකා රාශියක් කැන්දයි ශිශිරයේ මුත් වස්සන වැහි වස්සයි යළිත් ඔබ තර්ද පෑ සේ හිතැහෙයි සියවස් ගණනක ඇවෑමෙන් පෙර පසු සියලු කල්හි ප්‍රේමය කැරී කොට ඔබේ ප්‍රමාදයේ හිස ගිතා සැතපෙම් මහැරුණු පිවිසයක අනුමුඛ අතු හා ප්‍රේමයේ පත්තිදෙත් - නැවුම් ලිං පතුළත ආදරය පමණක්ම කණින්නට සැරසෙම් හිඳි මියෙන් නම් - ආත්මය ඔබට ම පවරීම්

මම ආදරෙයි

අපජවීම්

මංගලිකා ප්‍රනාන්දු

(ලිමිකා)

සිහිනය ඔබේ සැඟ වූ දා මලක් සේ ද්‍රෝතට අරන් සිතිඳ සේ මා හඳුල සිම්බලු එදා අප්පවිම්.....

තබා ඔබේ උර මත සෙමෙන් ලුහු ගෙතියන්න බර දරන් එදා මා ගෙන මිඳුල රවුමේ ගියා අප්පවිම්.....

මගේ දු මගෙ මැණික කියමිනි සිප් බළල්ලෙන් එතෙර වන්නට පායලේ බෝබිමට ඇරුලු දා ඉකි ගැසුව අප්පවිම්.....

සිහින කුමරා කැටුව යද්දී ඔබේ දෙපතුල් සිප සමුගන්නට සිටිය නැ ඔබ, හා කැටුළු හංගා සිටිය අප්පවිම්.....

අම්මා හැති ඇඳ ඔබව සිහිවී නෙගේ නලියන කැටුළු හංගම් ගෙවා ගිය ඒ සොදුරු අතිනය බරයි අප්පවිම්.....

නුමට බැඳී පෙම අඩු නොවී හදේ ගැඹුරුම තැන හිඳී හඳුයි තෙරපෙන සුසුම් ලය රැඳී මං ආදරෙයි අප්පවිම්.....

අපේ තාත්තා

උපේක්ෂා ප්‍රේමතිලක

සල්පිලක සෙනග නිතස්සා අපේ බඩගිනි පිස්සා වෙස්මුණුණ ඇතුළේ හිටපු අපෙ තාත්තා

තුරු හිසක් - රැළි ගස්සා පිසදෙන තට්ටි හිස වැනුවා පාට වියැකුණු - බෝල වැතිරුණු ඇඳුම් ඇත්තා ඒ අපේ තාත්තා

හිතස්සා මහන්සිව ගෙව වනකොට අපේ හිතාවම් ඉල්ලන තාත්තා මුණ හංගාගෙන හොගේත් කළුළත් පිස්සා

කම්මුලේ අහිස්සක ඉතුරු වුණු පාට පොදු අපි දැක්කෙන නැ තාත්තා